

Sygn. akt VIII RC 239/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 6 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie VIII Wydział Rodzinny i Nieletnich w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Karol Paździach

Protokolant: st. sekretarz sądowy Beata Brocka

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa P. K.

przeciwko A. K.

o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego

I. ustala, że obowiązek alimentacyjny powoda P. K. wobec pozwanej A. K., ustanowiony wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum

w S. z dnia 15 stycznia 2014 roku, wydanym w sprawie VIII RC 674/13, ustał z dniem 16 grudnia 2016 roku;

II. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda P. K. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII RC 239/19

UZASADNIENIE

P. K. wniósł o ustalenie, że jego obowiązek alimentacyjny wobec pozwanej A. K. wygasł w dniu 16 grudnia 2016 r., albowiem wówczas upłynęło 5 lat od uprawomocnienia się wyroku rozwiązującego ich małżeństwo przez rozwód.

Pozwana A. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości, podnosząc, iż jest osobą niepełnosprawną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małżeństwo A. K. i P. K. zostało rozwiązane przez rozwód, bez orzekania o winie, na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 listopada 2011 r. w sprawie X RC 3067/10. W tym zakresie ww. wyrok uprawomocnił się w dniu 16 grudnia 2011 r.

Niesporne, a nadto dowód:

- wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 listopada 2011 r. w sprawie X RC 3067/10 k. 4.

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie VIII RC 674/13 Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził od P. K. na rzecz A. K. alimenty w kwocie po 150 zł miesięcznie, płatne z góry do dnia 15. każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, poczynając od 15 stycznia 2014 r.

Niesporne, a nadto dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie VIII RC 674/13 k. 52 w aktach sprawy VIII RC 674/13.

A. K. nigdy nie wniosła powództwa o przedłużenie przez Sąd okresu trwania obowiązku alimentacyjnego P. K. wobec niej.

Niesporne, a nadto dowód:

- przesłuchanie powoda k. 23-23v;

- przesłuchanie pozwanej k. 23v.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne, i to w stopniu oczywistym.

Ustalony powyżej stan faktyczny sprawy oparty został na powyżej powołanych dowodach z dokumentów, albowiem strony nie kwestionowały zarówno autentyczności, jak i treści powołanych dokumentów, i jednocześnie Sąd nie powziął wątpliwości co do wiarygodności przedmiotowych dokumentów. Ponadto podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie stanowiły przesłuchania stron, albowiem w zakresie poczynionych powyżej ustaleń faktycznych, a więc w zakresie istotnym z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, korespondowały one wzajemnie ze sobą oraz z treścią dokumentów, które z wyżej podanych względów zostały uznane przez Sąd za wiarygodne.

Powództwo zostało oparte o treść art. 60 § 3 k.r.o. Zgodnie z powołanym unormowaniem, obowiązek dostarczania środków utrzymania małżonkowi rozwiedzionemu wygasa w razie zawarcia przez tego małżonka nowego małżeństwa. Jednakże gdy zobowiązanym jest małżonek rozwiedziony, który nie został uznany za winnego rozkładu pożycia, obowiązek ten wygasa także z upływem pięciu lat od orzeczenia rozwodu, chyba że ze względu na wyjątkowe okoliczności sąd, na żądanie uprawnionego, przedłuży wymieniony termin pięcioletni.

W oparciu o powyższe unormowanie powód wywodził, iż jego obowiązek alimentacyjny wobec pozwanej wygasł z uwagi na to, że upłynęło pięć lat od orzeczenia rozwodu. W ocenie Sądu, żądanie ustalenia wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego powoda wobec pozwanej w oparciu o art. 60 § 3 k.r.o. było uzasadnione, albowiem powód nie został uznany za winnego rozkładu pożycia małżeńskiego, skoro małżeństwo stron zostało rozwiązane przez rozwód bez orzekania o winie.

Ponadto nie zasługują na uwzględnienie twierdzenia pozwanej, że alimenty na jej rzecz zostały zasądzone od powoda później niż został wydany wyrok rozwodowy oraz że w wyroku zasądzającym alimenty nie wskazano końcowej daty ich płatności. Oba argumenty są bezpodstawne w świetle wyżej przytoczonego przepisu, z którego niezbitnie wynika, że pięcioletni okres trwania obowiązku alimentacyjnego rozpoczyna się w dniu orzeczenia rozwodu, czyli dniu uprawomocnienia się wyroku rozwodowego, wobec czego bez znaczenia jest data, w której obowiązek ten został jedynie skonkretyzowany w formie wyroku zasądzającego alimenty. Ponadto powyższy przepis ma charakter powszechnie obowiązujący, a zatem jego treść nie wymaga powielania w wyroku zasądzającym alimenty.

Podniesiona przez pozwaną okoliczność, iż jest ona osobą niepełnosprawną, nie podlegała badaniu i ocenie Sądu w niniejszej sprawie. Wynika to z faktu, iż skutek określony w art. 60 § 3 k.r.o. następuje z mocy prawa i nie wymaga rozważania, czy nastąpiła zmiana stosunków w rozumieniu art. 138 k.r.o. (por. J. Wierciński [red.], Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz, LexisNexis, 2014).

Podniesienie powyższej okoliczności faktycznej nie może być także traktowane jako dorozumiane żądanie przedłużenia obowiązku alimentacyjnego, ponieważ takie żądanie powinno być wyartykułowane *expressis verbis*, a ponadto w drodze procesu w formie odrębnego powództwa, jakie może być wytoczone zarówno przed, jak i po wygaśnięciu obowiązku alimentacyjnego z mocy prawa (por. uchwała SN z dnia 15 września 1978 r., III CZP 57/78, LEX nr 2307, 4, poz. 66; uchwała pełnego składu Izby Cywilnej i Administracyjnej SN z dnia 16 grudnia

1987 r., III CZP 91/86, LEX nr 3342; wyrok SN z dnia 28 stycznia 1999 r., III CKN 1041/98, LEX nr 36457), albowiem przewidując wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego z upływem pięcioletniego okresu oraz możliwość jego przedłużenia, ustawodawca nie wprowadził terminu dla dochodzenia wspomnianego żądania (por. uchwała SN z dnia 15 września 1978 r., III CZP 57/78, LEX nr 2307).

Nie jest natomiast dopuszczalne podniesienie, nawet *expressis verbis*, zarzutu o przedłużeniu pięcioletniego terminu przez uprawnionego w sprawie wytoczonej uprawnionemu przez zobowiązanego, np. o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego lub z powództwa wniesionego na podstawie art. 840 k.p.c. (por. uchwała SN z 26 lutego 1970 r., III CZP 109/69, LexisNexis nr (...), OSNCP 1970, nr 10, poz. 181). Nie jest przy tym dopuszczalne domniemanie, że skoro małżonek zobowiązany po upływie pięcioletniego terminu w dalszym ciągu świadczy alimenty na rzecz drugiego małżonka, to złożył oświadczenie woli o przedłużeniu tego terminu (por. wyrok SN z 24 listopada 1981 r., III CRN 239/81, LexisNexis nr (...), OSNCP 1982, nr 7, poz. 106).

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie na koszty te składa się jedynie opłata stosunkowa od pozwu, którą powód uiszczył w kwocie 90 zł. Zgodnie bowiem z art. 22 k.p.c. w sprawach o prawo do świadczeń powtarzających się wartość przedmiotu sporu stanowi suma świadczeń za jeden rok, a stosownie do treści art. 13 ust. 1 u.k.s.c., w brzmieniu obowiązującym do dnia 20 sierpnia 2019 r., opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu. Daje to kwotę 90 zł [150 zł x 12 miesięcy x 5%]. Ponadto, zgodnie z art. 108 u.k.s.c., zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Dotyczy to zarówno sądowego, jak i ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych, w tym na podstawie art. 96 § 1 pkt 2 u.k.s.c.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w punkcie II sentencji wyroku.